

Zei și peceți

Ela Jakab

Rafinată și sonoră, plastică și densă, lirica poetului contemporan Michel Cassir țâșnește dintr-o nostalgie a începuturilor. Vârtejuri și abisuri cosmice, planete rotitoare și încremenite, rătăcirii și ascunderi ale zeilor, dansuri stranii și sunete de flaut zămislit din rouă sau din zori, cântece ireale care împresoară aștrii cu un halou, punți arcuite peste tărâmurii fantasmatică și hotare ale neființei, așează marea viziune poetică în preajma vechilor texte sapiențiale. Cosmosul e rotire, după model vedic, lumile dansează în ființă cât dansează și zeul întemeietor. Când Zeul întemeietor se ascunde în nemișcare, rotirile încremenesc brusc și toate alunecă în neființă. În poemele sale, zvonul omenescului, cu singurătăți și părăsiri, iubiri și trădări, bucurii și eșecuri nu străbate. Atins de un elan mistic, solitarul trăiește frenetic printre legende și spectre mute, umbre și muzicieni ai umbrei, glasuri astrale și focuri nevăzute, traversând mereu hotarul dintre enigmatic și absență. Îndrăgostit de corpul eteric al Femeii-Mare, pelerinul găsește în alergarea eternă după iubita himerică una dintre noimele existenței sale telurice. E o mistuire care îl consumă, dar la care nu poate renunța. O mistuire purificatoare. O soteriologie născută dintr-o exuberanță singulară. O asceză ciudată.

Pretutindeni, o voluptate a pustiurilor, o tristețe a depărtării de cer, o înfrigurare a ființei alergând către abis tânjind după Cel Ce Tace. În

Poet, prozator și translator, coordonator de antologii și colecții, Michel Cassir, născut în 1952 în Alexandria, Egipt, e profesor la Universitatea din Paris și cercetător în domeniul chimiei. Opera sa lirică, tradusă și publicată în antologii poetice din Franța, Italia, România, Mexic, Egipt, Algeria, Liban, a fost distinsă cu premiul *Iasomia de argint* în anul 2008. Michel Cassir și-a conturat imaginarul poetic în volumele: *Transparența sângelui* (1976), *Inocența, origine a sufletului* (1977), *M-a înghițit o stea* (1979), *Spicul albastru al vrajei* (1986), *Grație stâncilor și melancoliei* (1986), *E posibil ca visul existenței...* (1991), *Niciun înger, doar mireasma* (1995), *Mișcarea lentă a fulgerului* (1995), *Illuminarea pământului* (1995), *Atelier de nisip* (1999), *Infinitul într-un cântec de corn* (2003), *Distanțe magnetice* (2005), *Creuzetul respirației* (2005), *Zei, zei și iar zei* (2008), *Clipa cântecului de orgă* (ediție bilingvă, arabă-franceză, 2012)

centrul universului poetic e așezată o conștiință solitară, cutremurată de sentimentul rătăcirii într-o preajmă a luminii străvechi. E preludiul aceluia *mysterium tremendum*, poetul trăiește la o vamă a sacrului, într-o apropiere de hierofania promisă. Zeul nu se dăruiește niciodată muritorului în rostire. Fuga inexorabilă spre spații ale tainei, în adâncuri de tăcere, acolo unde, cândva, zeii sălășluiau, cântau, dansau și plăsmuiau lumi, făpturi și minuni, e o constanță a poeziei lui Michel Cassir.

Puritatea se hrănește însă cu fructe de dincolo de fire, cu secretul mut al zeilor care se despart ritmic de sine, într-un pelerinaj al metamorfozelor. Sufletul poetului, risipit în siluete spectrale, locuiește ritmic în pietre și ruguri, lumini și ape subterane, abisuri și curcubee, ploii oarbe și întunecimi rostitoare. Poetul e făptura ciudată, fără nume, care nu e niciodată dăruită cu fulguranța hierofaniei, însă vede și transcrie pecețile risipite de zei în trecerea lor prin golfuri, țărături, mări și oceane. Și cine vede peceți în preajmă, nu e și cel care descoperă în sine grăuntele divinității?

Rug

Michel Cassir (Franța) Traducere de Ela Jakab

Rug fără rod, pus în ploaia oarbă ca să se întunece pe falezele ființei,
Să se prefacă în atingere transparentă a zeului.

Rug aprins în locul fructului absent,
acolo unde se ridică din adânc prisma oceanului.

Fruct maturat brusc, ca un genunchi care s-a închinat în ritmul rostirii,
Tulburând forța gravitației.

Olari

Michel Cassir în România

Olari nebuni trec
Prin foc
Către un alt tărâm,
Înzestrați cu o
o forță secretă.
În mâinile lor apa
se face ofrandă.

Templul

Mă hrănesc cu licori fără nume,
Alergând călare prin stepe înflorite
Spre templul pierdut.
Ah, templul pierdut
Din regatul care se retrage
Mereu în propria umbră,
Sub prăbușiri de lumină lunară.

Pagina 11 (Turnul Funarilor):

Michel Cassir,
Flautul

<http://www.ascedu.ro/revista.html>

Traseul de lectură:

